

Až do okamžiku, kdy mi CD bylo doručeno spolehlivým poslem s tím, abych se s kapelou seznámil, jsem o ní v podstatě netušil, resp. nepamatuji si, že bych tušil. CD tedy nemělo u mě žádný předsudek či očekávání. Bohužel, po poslechu tu už přeci jen nějaká ostražitostní informace uložena bude.

Skupina **Pranic** pochází z Turnova, je pětičlenná, autorem naprosté většiny písní je kytarista O. Halama a nástrojové obsazení je víceméně klasické - zaujme snad jen akordeon a "dechový kontroler" (co to je, proboha?). V takovéto sestavě je ale těžké na poli folku upoutat a prorazit. Tady pak zbývá už jen repertoár. A ten je, řekněme to hned na začátku, velmi nevyrovnaný. Hned první tři písničky ho v podstatě charakterizují - úvodní eponymní "*Pranic*" o vzniku světa na biblickém podkladě je tak neuvěřitelně naivisticky napsaná, zahraná a zazpívaná, že se to takhle dneska neservíruje už ani dětem v nedělní škole. Druhá "

Jednou

" je typicky folkově mdlá a teprve třetí "

V maličké kavárně

" má švih a nápad, a melodická stavba, harmonika a (paradoxně tentýž) zpěv dodávají písni atmosféru. Prostý, leč moudrý text a zapamatovatelný hudební nápad v refrénu utkví v paměti v tom dobrém slova smyslu. Podobná je i "

Ještě chvíli

" a také

Milování

. V písni "

Kalendář

" skupina trochu připomíná Nerez z let osmdesátých, je ale otázka, zdali je to dneska ještě dobře. Ve skladbě "

Nad Prahou

" opět padá řemen, i přes, nebo právě pro bluesové názvuky. Blues se nehraje, to se musí cítit. V "

Jaký je náš svět

" a "

Zířína listopad

" už řemen natrvalo leží na zemi, jakkoliv se mi u první jmenované melodicky vybavila taková ta píseň o koňovi, také z let osmdesátých od Folkteamu (?). "

Nezazpívám

" a "

Já sama vstávám

" připomíná trošku inspiraci šansonem H. Hegerové. Mezi příjemné křehké romantické písně patří skoro závěrečné "

Vyznání stárnoucího muže

" a "

Nezapomenu

". Nechybí ale ani nervózní sociální agitka: "

Apokalypsa

".

Většina písní na albu je spíše ve volnějším tempu, skupina výrazným předsazením zpěvu před nástroje a současně zpěvem jednoduchým a prostým klade důraz na textové sdělení, mnohdy ale sděluje věci pro sebe asi důležité, významově či pocitově, ale nedokáže vypíchnout sdělení, které by z nich mělo plynout pro publikum. Tématicky se pohybuje v oblasti námětů inspirovaných přinejmenším vírou, většinou však v obecnějším, než jen náboženském smyslu, hledáním smyslu života a podobně. Problémem je, že tato témata jsou tak frekventovaná, že je lze již jen těžko uchopit nějak nově. Skupina zůstává tedy u vlastních otázek, a tedy i tak trochu introvertní, a tím i v některých případech nezajímavá. Tam kde převáží všeobecná poezie to ale nevadí. Suma sumárum - polovina písní na desce má co říct, druhá je vatou. Proto jsem na [w](http://www.ifolk.cz/desky)
www.ifolk.cz/desky
dal taky polovinu bodů: *****